

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **G. V.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou AK se sídlem v Praze 1, Politických vězňů 911/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, čj. OAM-85/LE-BE02-LE05-2014, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 8. 9. 2014 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žádosti žalobce nevyhověl a mezinárodní ochranu mu neudělil. V žalobě žalobce namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to jeho ustanovení §§ 2, 3, 36 ve spojení s 39, 50, 52 a 68, tedy zejména nedostatečné zjištění stavu jeho věci, s tím, že žalobce je přesvědčen, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje. Soud ustanovil žalobci k jeho žádosti právní zástupkyni, která posléze žalobu doplnila, uvedla, že žalobce s posouzením svého

případu žalovaným nesouhlasí, u jeho osoby se jednalo o to, že trestní stíhání proti němu bylo vedeno neoprávněně. Nehoda, k níž došlo, byla důsledkem jednání poškozeného, který v opilosti chytil žalobce kolem ramen, žalobce ztratil rovnováhu, vyjel ze silnice a narazil do stromu. Poškozený byl hospitalizován a náklady léčby dosáhly 1000 USD. Způsob a vedení trestního stíhání neodpovídal okolnostem případu, proces lze proto označit za zmanipulovaný. Na Ukrajině dochází k účelovému ovlivňování trestních řízení, nejsou zde respektována lidská práva a svobody, běžně dochází k porušení práva na spravedlivý proces, soudní systém je považován obecně za poškozený, v tomto smyslu poukazuje žalobce na průzkum ukrajinského ministerstva spravedlnosti z r. 2009, i článek Ukrajinské Pravdy z července 2014, pojednávajícím o úplatcích soudců. I mnoho dalších zpráv pojednává o masivní korupci, není proto patrné, z jakých důvodů dospěl žalovaný k závěru, že žalobcova tvrzení jsou nepodložená. V jeho případě šlo o peníze, které byla protistrana schopna rozhodujícím orgánům poskytnout. Poškozený byl navíc příbuzným vlivného příslušníka SBU, který tak měl zájem na odsouzení žalobce. Žalovaný však nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, ani to, proč došlo k zastavení řízení. Dále žalobce odkazuje na znění § 9 zákona o azylu, dle něhož může být osoba pronásledována i soukromými osobami – tedy konkrétně příbuznými poškozeného či věřitelů žalobce, neboť policejní a soudní systém Ukrajiny je dlouhodobě nefunkční, včasné, efektivní a bezplatné pomoci se tak nemohlo žalobci dostat. Vzhledem k odsouzení žalobce by byl po svém návratu nucen nastoupit výkon trestu, podmínky v tamních věznicích jsou tristní, o nich si však žalovaný žádné informace neobstaral, žalobce odkazuje např. na informaci US Department of State, popisující špatné podmínky, nesplňující mezinárodní standardy a vážně ohrožující zdraví vězněných osob. Věznice jsou přeplněné, je zde špatná hygiena, nedostatek vhodného osvětlení, jídla a zdravotní péče. Žalovaný se však dále nevypořádal dostatečně ani se stále se zhoršující bezpečnostní situací na Ukrajině, kde konflikt eskaluje a politická situace je napjatá v celé zemi a ohrožuje všechny obyvatele.

Žalovaný reagoval písemným vyjádřením ze dne 27. února 2015, uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť má z průběhu správního řízení ve věci za prokázané, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je obava z trestu za autonehodu, za kterou byl dle něho nespravedlivě odsouzen, nemá možnost prokázat svou nevinu a v případě návratu mu tak hrozí uvěznění. Žalobce pak zmínil i aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a s tím spojené riziko povolání do vojenské služby. Správní orgán poukazuje na určitou výjimečnost institutu mezinárodní ochrany, spočívající v poskytnutí ochrany nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž pouze z důvodů, upravených zákonem o azylu. Trestní stíhání samo o sobě takovým důvodem není, nepředstavuje azylově relevantní pronásledování. Žalobce sám připustil, že se žalovaného skutku dopustil – řídil vozidlo, následkem jehož nehody měl být zraněn jeho spolucestující. Správnímu orgánu je známo, že žalobce byl v zemi původu odsouzen k výkonu trestu v trvání šesti let odnětí svobody nepodmíněně pro trestný čin porušení pravidel týkající se dopravy a dopravní bezpečnosti dle příslušných ustanovení trestního zákona Ukrajiny, kdy způsobil dopravní nehodu pod vlivem alkoholu, při které došlo k těžkému ublížení na zdraví spolujezdci (viz odpověď Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 16. 4. 2013 – správní spis č. 77). Správní orgán zde podotýká, že není v jeho pravomoci posuzovat otázku, zda žadatel spáchal v zemi původu trestné činy, pro které bylo na území ČR vedeno řízení o jeho extradici (viz např. rozhodnutí NSS č. 4 Azs

519/2004 z 29. 6. 2005). Ve svém rozhodnutí žalovaný poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce, které jsou mnohdy i nelogické, např. jeho tvrzení o manipulaci se vzorky krve, tvrzení o údajných pěti svědcích nehody a údajné sdělení soudce advokátovi, že dostal příkaz ho odsoudit. Dále takto žalovaný hodnotí i tvrzení žalobce o údajném dluhu, který mají od něho vymáhat neznámí muži a jeho další tvrzení o ztrátě a znovuzískání cestovního pasu. K tvrzení žalobce o pronásledování ze strany soukromých osob vedlo žalovaného k připomenutí rozhodnutí NSS, a to např. 7 Azs 14/2007 ze dne 26. 4. 2007, které takové obavy považuje za důvodné, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod., s tím, že případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod. O pronásledování nejde dokonce ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt – zde odkaz na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, čj. 6 A 571/94. Žalovaný nemohl hodnotit žalobcovy obavy z údajného pronásledování soukromými osobami jako azylově relevantní. V dalším pak odmítá i výtku žalobce v tom smyslu, že se nezabýval dostatečně politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině a nepoužil dostatečně aktuální zprávy. Žalobce po seznámení se shromážděnými podklady žalovaného žádné další nenavrl, pouze prohlásil, že s ničím ze zpráv nesouhlasí. Zde pak správní orgán podotýká, že informace, nacházející se na str. 4 žaloby, pocházejí z Wikipedie, a to z jednoho jejího článku, kterou žalovaný nepovažuje za vhodný zdroj důvěryhodných informací o zemi původu pro řízení o udělení mezinárodní ochrany. K žadatelovým obavám z odvodu do armády pak žalovaný připomíná, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. NSS pak ve svém rozhodnutí ze dne 22. 12. 2004, čj. 7 Azs 321/2004 jasně označil obavy z případného nenastoupení vojenské služby či nepříjemnosti v případě jejího výkonu za azylově nerelevantní. Žalobce byl v zemi původu odsouzen, hrozí mu výkon trestu odnětí svobody, je pak i zcela nepravděpodobné, že by byl povolán do armády. Konečně, sám žalobce vypověděl, že vojenské povinnosti byl ze zdravotních důvodů zproštěn. V ČR pobýval přinejmenším od r. 2009, přinejmenším od r. 2011 pak věděl o svém odsouzení v zemi původu, jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, podanou v r. 2013 poté, co na něho byla uvalena předběžná vazba a bylo zahájeno řízení ve věci jeho vydání k výkonu trestu odnětí svobody, pak nelze hodnotit jinak než jako účelovou. Jakmile byl žalobce propuštěn z vazby, měl povinnost dostavit se do 24 hodin do Přijímacího střediska Zastávka, což však neučinil. Prohlášení o mezinárodní ochraně zopakoval až 2. 5. 2014 poté, co byl opětovně zadržen Policií ČR a zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, které bylo vysloveno již v dubnu 2013 a které nerespektoval. V průběhu azylového řízení konečně tvrdil, že nikdy nepoužil jinou totožnost než svoji, ve skutečnosti ovšem používal v ČR padělané rumunské doklady na falešnou totožnost. Zamlčel i fakt o trestním stíhání na Ukrajině, neboť tvrdil, že proti němu nikdy žádné řízení nebylo vedeno. Své rozhodnutí z uvedených důvodů žalovaný považuje za správné a zákonné a navrhuje zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení žalovaný nežádal.

V replice ze dne 16. 4. 2015 zástupkyně žalobce uvedla, že žalovaný disponuje rozsáhlou databází informací o zemích původu, přeložených do českého jazyka, žalobce takovou možnost nemá, snažil se proto o zjištění informací alespoň z jednoho zdroje, s poukazem na ust. § 125 o.s.ř. a 64 s.ř.s. pak by měly jako důkaz

ve věci sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci. Svým podkladem měl žalobce na mysli zjištění o tom, zda lze spoléhat na objektivitu a nezkorumpovanost justičního systému na Ukrajině, o čemž si žalovaný žádné podklady nezabezpečil. Žalobce souhlasí s tím, že obsah Wikipedie nemusí být, s ohledem na jeho utváření, vždy zcela spolehlivý, ovšem v dané věci se jedná o informace, které lze snadno ověřit, případně vyvrátit za pomoci jiných informačních zdrojů. Nicméně žalobce je přesvědčen, že vysoká úroveň korupce na Ukrajině je všeobecně známým a nezpochybnitelným faktem a nezměnila se ani po svržení exprezidenta Janukovyče. Zástupkyně žalobce vyčíslila náhradu nákladů právního zastoupení.

Oba účastníci řízení vyslovili souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, soud tak proto ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu plyne, že žalobce byl dne 29. 4. 2014 zajištěn za účelem správního vyhoštění, žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána 6. 5. 2014. Z ní pak vyplývá, že žadatel je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, svobodný, pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nekonal ze zdravotních důvodů. Má SŠ vzdělání, v ČR pracoval jako dělník v pekárně. Z vlasti odjel za prací v r. 2008 či 2009, měl pracovní vízum. O azyl žádá, neboť mu je vyhrožováno kvůli autonehodě, soud je zinscenovaný, nemá, jak se obhájit. Také kvůli situaci na Ukrajině, konečně, na jeho pas si vzal někdo půjčku a peníze jsou žádány po něm. Uvedl, že proti němu nikdy nebylo vedeno trestní stíhání, rodiče žijí na Ukrajině. Pohovor byl s žalobcem proveden dne 12. 5. 2014, v jeho rámci uvedl, že nikdy nepoužil jinou totožnost. Po ukončení školy žil s rodiči, vykonával jen příležitostné práce, v r. 2008 odjel poprvé do ČR, vrátil se na Ukrajinu, tam došlo k autonehodě, řídil, protože nepil. Spolujezdec ho chytil při cestě za ramena, on ztratil rovnováhu, vyjel ze silnice a narazil do sloupu, spolujezdec se uhodil do hlavy. Po nárazu ale nechtěl volat policii, protože nebyl připoutaný, říkal, že se nic nestalo. Kamarádi se ale zlobili, že auto je rozbité a spolujezdce obvinili z jeho poškození. Zraněného hospitalizovali, podle znaleckého posudku, který později pořídil žalobcův advokát, byla v rodině dědičná postupná ztráta zraku, řízení již probíhá pět let, k soudu se nakonec dostala zpráva o odběru krve, byla použita krev jeho bratrance, člena SBU, rodina poškozeného však na žalobci žádá odškodnění 10 000 Euro a vyhrožuje vězením. Jistě by ho zabili a pak by se mstili i rodině. Žalobce se proto rozhodl odjet, na Ukrajině není spravedlnost a rozhodl se toto řešit přes Evropský soud. Otec žalobce psal prezidentu Ukrajiny stížnost na činnost soudů, prezident odpověděl, že nařídil prošetření, ale k tomu nedošlo. Otec najal jiného právního zástupce, pokud neuspěje, bude se obracet na vyšší orgány. Léčení spolujezdce stálo asi 1 000 dolarů a přitom po žalobci chtějí 10 000 Euro. Žalobce si sám nikde nestěžoval, do jeho odjezdu z Ukrajiny, dokud měli peníze na uplácení soudů, probíhalo vše normálně, k soudům dojížděl, na poslední stání ale nejel, protože právník mu řekl, že soudce mu sdělil, že dostal nařízeno rozhodnout v jeho neprospěch, aby se dostal do vězení a zaplatil všechny peníze. Proto se žalobce již na Ukrajinu nevrátil. Někdy na konci r. 2012 byl žalobci ukraden pas, asi půl roku po krádeži přišli domů k otci nějakí lidé, řekli, že si od nich půjčil peníze, pas otci předali

a žádali platbu, poté, co se zřejmě dozvěděli, že je žalobce v ČR, již nepřišli. Otec poslal žalobci pas zpět. Žalobce dále uvedl, že je v kontaktu se svým právníkem, který na Ukrajině poslal k soudu odvolání. Do ČR přijel za prací, pak odjel, došlo k nehodě, od té doby žil v ČR a dojížděl k soudu. Naposledy odjel z Ukrajiny na platný pas a schengenské vízum v r. 2012. Na konečný výsledek soudu chce počkat zde. Schengenské vízum měl až do krádeže pasu, poté zde pobýval nelegálně. V ČR pracoval žalobce v pekárnách, naposledy pobýval v Kladně. CP je nyní na policii. Jeho přítelkyně je z Ukrajiny a má zde trvalý pobyt, žili spolu od r. 2009 do r. 2013, pak se nepohodli a žili odděleně. O MO žádá žalobce, aby dokázal svoji nevinu a ochránil rodinu od problémů, chce vyřešit i půjčku, kterou si vlastně nevzal. Jiné problémy ve vlasti žalobce neměl.

Dále se ve správním spise nachází přípis Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 6. 4. 2013 – návrh na vzetí do předběžné vazby dle § 396 odst. 1 tr. řádu, s tím, že žalobce byl zajištěn 5. 4. 2013 s padělaným dokladem na jméno A. V. L., následně ztotožněn jako V. G. a zadržen na základě mezinárodního zatýkácího rozkazu vydaného Okresním soudem Dolynskiy 14. 7. 2011, sp. zn. 1-29/2011.

Dne 7. 8. 2014 byl žalobce seznámen s podklady, které shromáždil správní orgán za účelem posouzení situace žalobce v zemi původu a uvedl, že s ničím v těchto zprávách nesouhlasí, doplnit nic nechce, bojí se války, že by byl odveden, teď už berou všechny.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o

mezinárodní ochranu,

- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Ve svém odůvodnění žalovaný na str. 4 rozhodnutí konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 12 zákona o azylu, s ohledem na znění tohoto ustanovení (viz výše) je o obdobném závěru přesvědčen i krajský soud. Žalobce, dle názoru soudu, netvrdil žádnou skutečnost, z níž by bylo možné vyvodit závěr o azylově relevantním pronásledování žalobce či o důvodných obavách z něho, z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro zastávání určitých politických názorů. Ani žalovaný, ani krajský soud nejsou příslušnými orgány pro jakýkoliv přezkum správnosti rozhodování ukrajinských soudů, žalobce měl obhájce a sám uváděl, že se jednání soudu zúčastňoval. Měl tak seriózní možnost se řádně obhájit. To, že v určitém státě existuje určitá míra korupce, nemůže znamenat, že takovou skutečnost bude cizí stát bez dalšího obecně akceptovat a udělovat jejím občanům mezinárodní ochranu. K tomu bez dalšího soud poukazuje na žalovaným citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce sám nakonec uvedl, že je mu známo, že jeho obhájce podal řádné odvolání. Taková skutečnost ovšem nemůže znamenat, že žadatel, který ztratil legální důvod pro svůj pobyt v ČR, bude argumentovat pro svůj nelegální pobyt probíhajícím trestním řízením v zemi původu. Konečně, soud zcela souhlasí se závěrem žalovaného, že o účelovosti žalobcovy žádosti jasně hovoří doba, kdy o mezinárodní ochranu požádal, neboť v té době mu hrozilo správní vyhoštění a konečně i vydání za účelem trestního stíhání na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu země původu. Jak žalovaný dále ve svém rozhodnutí uvádí, žalobcovo tvrzení o ztrátě pasu, jeho navrácení a „půjčce“ je natolik nevěrohodná a nelogická, že ani soud tomuto tvrzení nemohl uvěřit. I kdyby však žalobcovo tvrzení mělo reálný podklad, ani tak by tvrzené okolnosti nemohly znamenat jakoukoliv azylově relevantní skutečnost, na jejímž podkladě by správní orgán mohl zvažovat udělení mezinárodní ochrany žalobci. S odůvodněním žalovaného na str. 5 – 7, kterým reagoval správní orgán na různá tvrzení žalobce, které shledal nedůvěryhodnými,

pak soud souhlasí, rovněž pak s objasněním postoje žalovaného k tvrzenému možnému povolání žalobce do armády. Jednak sám žalobce uvedl, že v zemi původu vojenskou službu neabsolvoval pro zdravotní důvody, jednak žalovaný naprosto vyčerpávajícím způsobem nerelevantnost takové námítky vyargumentoval na str. 7 svého rozhodnutí ze dne 8. 9. 2014. Z pohledu ust. § 12 zákona o azylu tak žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, pro kterou by bylo možno zvažovat poskytnutí mezinárodní ochrany. Rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto směru zcela v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu a § 14b naplněny v případě žalobce nejsou, pro závěr o neexistenci důvodů humanitárního charakteru ve smyslu ust. § 14 tohoto zákona měl žalovaný dostatečné podklady a tato úvaha je plně v kompetenci správního orgánu.

Poslední z námitek žalobce pak směřovala k aktuální situaci na Ukrajině v době rozhodování žalovaného s tím, že neměl k jejímu posouzení dostatečné podklady. Soud však musel po přezkoumání věci konstatovat, že žalovaný shromáždil řadu podkladů, tyto jsou součástí správního spisu a žalobce s nimi byl řádně seznámen dne 7. 8. 2014. Uvedl sice, že se zde uvedenými skutečnostmi nesouhlasí, žádné jiné podklady však nepředložil, ani nenavrhl doplnění jakýchkoliv informací. Žalovaný uvedl výčet podkladů na str. 9 svého rozhodnutí a soud nemohl přehlédnout, že mezi nimi jsou velmi informace Zastupitelského úřadu ČR v Kyjevě z března 2014, Zvláštní pozorovací mise OBSE na Ukrajině z dubna 2014, ale i zcela aktuální podklady Infobanky ČTK Země světa – Ukrajina. Zejména z těchto podkladů pak žalovaný těžil při hodnocení případné hrozby vážné újmy, která by mohla hrozit žalobci v případě návratu do země původu a žádnou hrozbu azylově relevantní vážné újmy, tak, jak vyplývá z ust. § 14a) zákona o azylu, neshledal. Správní orgán správně zhodnotil situaci, kdy by hrozba případného výkonu trestu musela dosáhnout mimořádného stupně pro případné konstatování nutnosti udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu, a to na str. 10, kde pak žalovaný i velmi podrobně odůvodnil a popsal, proč nemůže považovat skutečnost, že žalobce čelí v zemi původu trestnímu stíhání za výše uvedené skutečnosti, za azylově relevantní a soud se se závěry žalovaného v tomto ohledu ztotožňuje. Správní orgán popsal ozbrojené střety ve východní části Ukrajiny, konstatoval, že žalobce pochází a má zázemí v západní Ukrajině, bezpečnostní situací na východě pro případ návratu není nijak ohrožen. Obdobně žalovaný rozhodoval i v mnoha dalších případech žadatelů o azyl a soud v tomto hodnocení situace na Ukrajině neshledal vážnějšího pochybení, i Ministerstvo zahraničních věcí ČR v období vydání rozhodnutí žalovaného považovalo za určitý stupeň bezpečnostního rizika pro české občany cestovat do některých oblastí východní Ukrajiny, nicméně o západní Ukrajině žádné takové riziko vydáno nebylo. Ani v současné době situace pro střední a západní Ukrajinu nedoznala žádných změn, soud proto se závěry žalovaného v tomto směru zcela souhlasí. Soud v proběhlém správním řízení s žalobcem neshledal žádnou vadu řízení, neshledal ani žádnou nezákonnost v napadeném rozhodnutí správního orgánu, dospěl proto k závěru, že žaloba není důvodná a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal a o účtované odměně právního zastoupení žalobce soud rozhodl samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 4. srpna 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně